

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. הַתֵּאָנָה תִּזְנֶה פִּיָּהּ
וּתְגַפְּנִים יִסְמְדוּ וְתִנּוּ רִיחַ קוֹמִי
לֵךְ עֵתִיָּה יִפְתִּי וְלִכִּי לָךְ;
שִׁיר הַשִּׁירִים ב' יג
2. וְאַבְחֹד אֶת שְׁלֹשֶׁת הָרַעִים
בִּירֹח אֶחָד וְתִקְצֹר נֶפֶשׁ בָּהֶם
וְגַם נֶפֶשׁם בְּחֻלָּה בִּי;
3. וְהִתְנַחֲלֹתֶם אִתָּם לִבְנִיכִם
אֲחֵיכֶם לָרֶשֶׁת אֲחֻזָּה לְעֵלָם
בָּהֶם תִּעֲבְדוּ וּבְאִוִּיכֶם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאֻזּוֹ וְכָל הָאָרֶץ
בּוֹ בְּפָרָךְ; וִיקָרָא כֹה מוֹ

לעזי רש"י

פרונצ"ש [פרונצי"ש].
קפלים.
פוכיצ"ש [פויצונ"ש].
פטמות.
אנקיישנ"ץ [אינקריישנ"ט].
מגעיל, דוחה.
בטנ"ט. צלצול (של
פעמונים).

מוסף רש"י

[illegible]

תום' הרא"ש

וְאֵינָהּ נפסלת בטבול יום. והא דאמרין בפ' אלו עוברין המקשה על חולין והושב והושמן על תרומה אם נגע טבול יום במקצתו פסל מקום מגעו והכא אמרין דלא פסל כלל וי"ל הדהם מיידי שהן כול בקצרה ויטבין בפני עצמן: **אֵת'** דימעה דרבנן ומפקע חלה דרבנן. מכאן משמע דתרומה בטל כרוב מדאורייתא והא דרשי ליה בספירא את מקדשו ממנו מה שאתה מרים ממנו

חייבת צהלה. ולא אמרינן דתרומה פוטרת לה ואע"ג דתרומה אינה חייבת צהלה מדומע חיוב צהלה מ"ט דיימוע דרבנן הוא דמלאורייתא חד צתרי בטיל דכתיב (שמות כג) אחרי רבים להטות ורבנן הוא דלארצון אחד ומאה הלכך לא אחי דיימוע דרבנן ומפקע חלה אפילו בזמן הזה דקסברי ר"מ ורבי יהודה חלה בזמן הזה דלאורייתא: **פוערין מן הצלה.** דמפרש לקמן דקסברי חלה בזמן הזה דרבנן ואחי דיימוע דרבנן ומפקע חלה דרבנן והיינו דלאמר לעיל [מנ:] תני ולא סבר לה דהא חזינן דלרבי יוסי חלה בזמן הזה דרבנן וסבירוה הך רבנן דמיימי ראיה מהכא דכי דקאמר ר' יוסי חלה בזמן הזה דרבנן הוא דרין לתרומה: **ולגמא.** אע"ג דהא חזית מהכא לר' יוסה

יוסי חלה דרבנן אפי"ה סבירא ליה
תרומה לאורייתא וליכא הכי נמי
מסתברא דקא בעית לאתויי: **נחשיבנו**
בחלה. דכתיב בחלה (במדבר טו)
וזאכאם אל הארץ והרי צלו: **נחשיבנו**
נחשיבנו חלה. **הארץ** חלה **נחשיבנו**
(דברים יד) תבואת זרעך עד שיביא
כל אחד ואחד את שלו: **במתני'**
פגה. סמדר. כך באשה עודה מינוקת
קרו לה פגה כל זמן שאין לה סימן
לש דדיה ולא בשערות: **בוחל**
כא שפרי גדל קצת כדמי בגמרא
המאנים משביחלו כך ששים לה סימן
דדין קצת בדיוע שהביאה שתי שערות
וערה היא: **חלל**. בגמ' מפרש לה לשון
נוטריקון יתה מלאה שיש לה סימן
מזוהק דדיה ולקמן פוזו סימנין
במתני'. והיא חגרת: **חזו**. אפי'
כשהיא נערה אברה וזאי כו' דכתיב
(במדבר ג) נעוריה צית לאכילה כל
שבח נעוריה לאכילה: **חיוו** היא סימנין.

אָמל קאָי: קמט. פרוי"ש. שגדלו
דדיה עד שפול מעט על החזה
ויראה כקמט: משיטו. גדולים יותר:
הפיטומת. ראש הדד כמו (סוכה דף
ד:) ניטל פטמתו: עוקץ. כמו
עוקץ האגסים (עוקץ פ"א מ"ו).
פרוי"ש זלע"ו. חודו של דד שהמיוק
יונק ופיטומת היינו סביבות עוקץ:
גב' משינחלו. חייצין במעשר:
משינצין ראשיהו. שמשתנין כשמגדילין.
הכא נמי משפנתה הדד ויראה זו
סימן שמגדיל: נחלה צי. גדלה עלי.
אדם הקץ נדבר נראה לו כגדול.
אנקיישנ"ץ זלע"ו: מייחד להו. שפחמיו
מייחד לנאשים עבדיו ואינו מפקירן
משום בושת: מחליף קליו. את של זה
בזה ואינו מקפיד על בושתן: לערצי.
מפקיר שפחמיו לערצים וגוהג
בהן מנהג הפקר: משיקשקשו.
כמו (סוטה דף ע:) מקשקשת לפניו
כזב צנו"ט זלע"ו. כלומר גדולים
הרבה: חוטם. ט ספק: משיפיל.
ט ספק: משחקי עטרה. שגדול עטרה
ועב ומוקץ עטרה והיינו שיעורא
דא"ר יוסף נמי במתני' שהא נותן
ידו על העוקץ ושוקע ושוהא לחזור:

הכ

יוצא דופן פרק חמישי נדה

קְחֵ חֲמִישִׁי נָדָה **מִזֶּה.**

וְאִינָה נִפְסָה בַּמִּבְרָא יוֹם. וְאִם צָאֵל עוֹבְרִין (פְּסָחִים דָּף מֵאָס) גְּבִי מִקְפָּה שֶׁל חוֹלִין וְשׁוּם וְשׁוּם שֶׁל תְּרוּמָה קֹאמֶר דָּאֵס נִנְט טוֹבֵל יוֹם מִקְרָאָם וְלִפְסָל כְּלוּ בְּמִגְשׁוֹ וְיִלְ דְּהֵס מִיִּירִי שְׁעִשְׁאוֹ גּוֹשׁ בְּקַעְרָה: **אֵתִי** דִּימוֹעַ דִּרְבֵּנָן וּמִפְקַע חָלָה דִּרְבֵּנָן. מִכָּאֵן מִצִּיא

סלת כמבול יום דברי
 ש"ש פוסטין מן החלה
 יומה דאורייתא חלה
 תרומה דרבנן חלה
 מא קסבר רבי יוסי
 תי דמוע דרבנן ומפקע
 מרת חלה דאורייתא
 קע חלה דאורייתא
 תרומה בזמן הזה
 וכדאהדר רב הונא
 רב הונא בריה דרב
 רבנן דבי רב דיתבי
 יומה בזמן הזה דרבנן
 שבע שכבשו ושבע
 לא נתחייבו ב' במעשר
 למ"ד תרומה בזמן
 דרבנן ד' דתניא אי
 לו לה שנים ושלושה
 בביתא כולכם אמרתי
 כי אסקניהו עזרא לא
 משל משלו חכמים
 ל פנה עודה תנוקת
 ה בזו ובזו ב' אמרו
 תה ובמעשה ידיה
 ביון שבגרה שוב אין
 סימנין ר' יוסי הגלילי
 תחת הדד ר"ע אומר
 אי אומר ב' משישחיר
 כדי שיהא נותן ידו
 ושוהא לחזור: גמ'
 נתיב: ה' התאנה חנניה
 רים ב' כדתנן ה' התאנים
 בר בר חנה אמר רב
 בעיית אימא מהכא
 גם נפשם כחלה כי
 ה: ואיזהו סימנים ר'
 שיעלה הקמט: אמר
 קמט ממש ב' אלא כדי
 ונראית כמי שיעלה
 ל ברק באמתיה ויהב
 תה שמואל למעמיה
 הם תעבודו לעבודה
 מואל מיוחד להן רב
 ששת מסר להן לערבי
 וראל: רבי יוסי אומר
 מואל יעקצו של דד
 ת ר"א בר' צדוק אומר
 יוחנן בן ברוקה אומר
 משיכסוף אקונה לה
 ראש החוטם ר' יוסי
 ר"ש אומר מ' משנתמעך
 הכף

להחמיר לענין מילואן: **בדק** באמתיה ויחיד ד' וזוי דמי בושטה.
 (פ.) אין לעצדים בושט ואפילו למ"ד יש לעצדים בושט הו' לרבו:
 (ק' לה:) (ט) צבי אתרוג מוכר פטומא ועוקן וחוטם ומתוך כך
 נב' דומיא דד' דצבי דד' ליכא לפרוש' הכי כמו שפירש באתרוג:
 בצד וז"ה דלעד כעניי מותר בעצדת כוכבים ולא גזרי עליו משום
 בושט ואי' בשלהי מסכת ע"ו (דף ע"ו:) דל"ל צבור מלכא לצדי אדכר כך
 (ורב) יהודה לא קבל בעצדת כוכבים וזונה לא עשה צטי איסורא
 (שם דף ע"ו:) דצטי בר טבי בעצדת רוחיה לא קבל גיטא דחירותא:

וּפְרָשִׁי ד"ל ששלחו לו זונה כדרך הערביים וקבלה אומר ר"ת אין צריך לומר שהיה רשע דמותה היה כפי בר טבי ברמות רוחיה לא קביל גיטא דחירותא: מְשִׁפִּיזֵל דאש החוטם. פרש"י ספק וגבי אתרו ונראה לפ' כמו חוטם דהיינו מקום שמתחיל לשפוע על פי הערוך וכן הכא למעלה מן הפיטומא כמין פיצולין נזרקא בהם:

סוף פ' הערל גבי שתי קופות אחת של חולין ואחת של תרומה ולפניהן שתי סאין א' של חולין וא' של תרומה ואומר חולין לתוך חולין נפלו ותרומה לתוך תרומה נפלה וקא"ר יוחנן והוא שרבו חולין על תרומה ותרומה על חולין.

שנכנסו שנים או שלשה מרגלים. (א) רק בתוס' הגירסא בס"פ ור"ג גירסא זו דאדרבה כי תבואו משמע

(א) נראה דל"ל קך הגירסא כתובה בספרים רק בתוס' כתבו דלא נהירא וכו'.